

Læs novellen *Jordbærkage*, og besvar spørgsmålene ud fra tekstens indhold.
 Sæt kryds ud for de rigtige svar.
 Der er kun ét rigtigt svar til hvert spørgsmål.

Jordbærkage

Sidsel Falsig Pedersen

Jeg står og kigger ind ad bagerens vindue, der er så meget at vælge imellem. Kanelbrød, jordbærkager og dem med blandede bær. Jeg kan også se omridset af mit hoved i ruden, håret stritter lidt, jeg er næsten lige vågnet. Jeg står og falder i staver, indtil Harry hiver i snoren, og jeg hører en kvinde vrisse: "Så pas dog på!"

"Undskyld," siger jeg, jeg havde ikke set at Harry stod midt ude på fortovet. Jeg trækker ham helt hen til mig og gør snoren kort, jeg overvejer hvad jeg skal købe med hjem. Det er svært at bestemme sig, men jeg har ikke travlt, det er søndag.

"Hej," siger en stemme lige ved mit hoved, og jeg vender mig for at se. Emils ansigt er helt tæt på mit, han er solbrændt og højere end dengang, sådan virker det i hvert fald. Jeg tager en dyb indånding, jeg havde ikke regnet med at se ham igen. "Nåh," siger han og griner, hans tænder ser så hvide ud. "Er I ude at gå tur?"

"Ja, på en måde." Jeg trækker på skuldrene. "Vi skulle bare til bageren."

Harry er ellevild og hopper op og ned ad ham "Hej Harry," siger han med en glad stemme og sætter sig på hug for at klø ham ved ørerne.

"Hvor har du været henne?" spørger jeg.

Han ser forundret på mig. "Øh, hvad mener du? Vi var da enige om ikke at ses mere?"

"Nej nej, jeg mener, du er så solbrændt."

"Nåh ja, jeg har været tre uger i Spanien. Det var fedt. Jeg har øvet mig på spansk." Han smiler. "Ja, det går jeg stadig til."

"Nåh ja, spansk." Jeg kan godt huske at han gik til spansk, jeg ved ikke om jeg har lyst til at høre om det. Harry hiver heldigvis i snoren, han har fået øje på en anden hund længere nede ad gaden. Jeg smiler til ham, "Harry vil vist videre, så ..."

Emil lægger hånden på min arm, det virker lidt kejtet, men jeg bliver stående. Han rømmer sig, "Det er sjovt at vi lige skulle rende ind i hinanden, jeg har tænkt på dig."

"Nåh?"

"Ja, fik du ikke min sms?" Han lægger hovedet lidt på skrå og ser på mig.

"Hvornår? Min telefon har været lidt mærkelig."

"Det er længe siden. Et par måneder måske."

"Hvad stod der?"

"Bare at jeg tænkte på dig. Og savnede dig."

"Nej den fik jeg ikke." Jeg ved ikke hvad jeg skal sige, jeg roder lidt i håret, jeg ville ønske jeg havde redt det inden jeg gik hjemmefra. Jeg er taknemmelig over at jeg har mit nye joggingsæt på, jeg synes det klæder mig nogenlunde.

"Jeg troede bare at du ikke gad svare." Han ser glad ud, slår ud med armen mod bageren. "Har du tid til en kop kaffe? Vi kan sidde derinde," han peger på den lille cafe i hjørnet af bageren.

"Nu?"

"Ja, hvorfor ikke?"

"Men hvad så med Harry?"

"Sæt ham fast i en hundekrog, her udenfor."

Jeg roder lidt med snoren, jeg ved ikke rigtigt. Der er torden i luften, det er lummert. Jeg sveder under joggingdragten, den er måske egentlig for varm til denne årstid. "Så bare en hurtig kop," siger jeg selv om jeg ikke ved om det er en god ide. Det var hårdt dengang vi skiltes, jeg vil ikke være ked af det igen. Jeg sætter Harrys snor fast i hundekrogen, klør ham lidt bag ørerne og håber at ingen tager ham. Da jeg står foran Emil igen smiler han til mig med øjnene lidt knebet sammen, sådan som han plejede at gøre. "Du ser så sød ud når du lige er vågnet."

"Find et bord, så kommer jeg med kaffe," siger han. Det eneste ledige bord står mellem to andre borde, jeg ville ønske vi kunne sidde lidt i fred. På den ene side sidder en kvinde alene, på den anden side et par turister, de ser på kort. Jeg håber de ikke er fra Spanien og han vil falde i snak. Han kommer gående med en bakke, han har også købt en jordbærkage, en af de store. Han ser glad ud og nikker mod kagen. "Jeg får lyst til sådan en kage hver gang jeg går forbi vinduet, så i dag skal det være!"

"Du er en sukkergris," siger jeg og smiler. Det lyder helt forkert da jeg siger det, det var sådan noget jeg kunne sige da vi var kærestes. Han smiler tilbage, og jeg kan mærke mine kinder blive varme.

Jeg forsøger at spise langsomt selv om jeg

føler mig meget sulten. Jeg kan ikke lade være at tænke på om han er skuffet, om han har husket mig anderledes, om det overhovedet passer at han har sendt en sms. Han taler om Spanien, han taler om byer og steder og udenlandske navne jeg ikke kender, parret ved siden af ser heldigvis ikke ud til at høre efter, de er måske bare fra Italien. Han ser så glad ud mens han fortæller, det er som om han helt glemmer mig. Så holder han endelig en pause og ser alvorlig ud. "Det er godt at se dig igen." Jeg nikker, ser ned på tallerkenen igen. Han rømmer sig. "Tror du måske vi kan ses noget mere?" Jeg er ved at tage et stort stykke kage på gaflen, men ser i stedet op på ham. "Hvad mener du?"

"Vi måske kan prøve igen? Har du slet ikke savnet mig?" Han ser et øjeblik usikker ud, jeg havde ellers forestillet mig han var glad nu, med en anden. Jeg ser ned i kagen. "Jo, det har jeg nok."

Noget porcelæn klirrer højt, det lyder som om nogen rører alt for hurtigt rundt i kaffen. Jeg vender mig efter lyden og ser kvinden ved siden af ryste over hele kroppen, det ser helt forkert ud. Hendes øjne er åbne, men jeg kan kun se det hvide i dem. Hun falder sidelæns ned af stolen og rammer hovedet i gulvet, jeg kan høre lyden. Det er uhyggeligt, og jeg ville ønske det ikke skete. Jeg ser hen på Emil, jeg vil gerne have øjenkontakt med ham nu for det er ikke så rart, men han ser kun på hende. Han rejser sig og skynder sig derhen, han knæler ved hende og lægger hånden på hendes pande. Alle har rejst sig fra bordene, jeg er den eneste som stadig sidder ned. Jeg synes det hele er meget ubehageligt, jeg ville ønske vi ikke var gået herind. Nu er alle i hele bageren løbet derover, jeg rejser mig også fordi jeg ikke vil blive siddende som den eneste, jeg ved ikke hvad jeg skal gøre, men jeg vil ikke se ud som om jeg er ligeglad. Der står en masse mennesker omkring hende og jeg forsøger at få øje på Emil gennem mængden, han ser op et øjeblik, jeg tror han ser efter mig. Vi når lige at have øjenkontakt inden nogen går i vejen, jeg er glad

for at han så at jeg også er gået herhen, at jeg ikke er et dårligt menneske. Der bliver talt højt rundt om mig, alting virker voldsomt og hun ligger bare stille nu, der er lidt blod. Jeg kan se at han taler med en af de andre mens han bliver ved at stryge hende over håret, han gør det meget kærligt. En anden kvinde holder hendes hånd og jeg ville ønske nogen også ville holde mig i hånden for jeg er bange for blod, det troede jeg han ville kunne huske. Jeg føler mig svimmel så jeg sætter mig hen til bordet igen og håber det hele snart er overstået. Jeg kunne godt bruge en bid af kagen, jeg tror at det ville hjælpe at sætte tænderne i sådan et stykke, at smagen af creme og jordbær, flødeskum og gelé på den sprøde bund ville kunne berolige mig. Jeg tror ikke man må sætte sig og spise når nogen måske lige er død, jeg er den eneste som sidder ved bordene nu. Jeg kan høre sirener, jeg vender hovedet lidt væk og sænker det så langt ned mod kagen som muligt så gaflen ikke skal så langt, og så tager jeg forsigtigt en bid. Det hjælper med det samme, det beroliger mig. Jeg føler mig lidt mindre bange nu, så jeg tager endnu en bid, men da jeg ser op står Emil og kigger ned på mig. Jeg kan mærke at jeg har lidt flødeskum siddende i mundvigen, men jeg vil ikke tørre det af mens han kigger. "Sidder du og spiser?" spørger han, han siger ordene meget langsomt. Jeg vil forklare ham at jeg ikke har det så godt, men han siger bare: "Det kan man da ikke," og ser på mig med noget der ligner afsky. Jeg føler mig så flov at jeg ville ønske jeg bare kunne forsvinde. Jeg tager servietten og tørrer forsigtigt flødeskummet af mens jeg forsøger at smile lidt. "Hun døde da ikke vel?" spørger jeg og nikker hen mod ambulancefolkene der er ved at køre væk med båren. Han ryster på hovedet. "Nej, heldigvis. Men man sætter sig da ikke bare og spiser." Han bliver ved at ryste på hovedet indtil han vender sig om og går. Jeg kan høre Harry gå, det er rart han står derude. Jeg håber han vil logre som han plejer når han ser mig.

1 Fortælleren og Emil holdt op med at være kærester

- ☐ for flere måneder siden
- ☐ for ganske nylig
- ☐ for et par uger siden
- ☐ for mange år siden

2 Hunden hopper op ad Emil, fordi

- ☐ den er bange for fremmede
- ☐ den vil beskytte sin ejer
- ☐ det er en meget vild hund
- ☐ den bliver glad for at se Emil igen

3 Fortælleren ville ønske, hun havde redt sig, før hun gik hjemmefra, fordi

- ☐ hun gerne vil have, at Emil synes, hun er pæn
- ☐ hun ikke bryder sig om at gå på gaden med uredt hår
- ☐ hun går meget op i, hvordan hun ser ud
- ☐ hun har store problemer med sit hår

4 Emil foreslår,

- ☐ at de skal være venner
- ☐ at de skal være kærester igen
- ☐ at de skal gå ud og spise aftensmad
- ☐ at de skal tage til Spanien sammen

5 Da damen falder,

- ☐ skynder Emil sig over for at hjælpe hende
- ☐ bliver de siddende og spiser videre
- ☐ ringer Emil efter en ambulance
- ☐ giver Emil damen førstehjælp

6 Da damen falder om, er historiens fortæller

- ☐ til stor hjælp for damen
- ☐ meget utilpas ved situationen
- ☐ hurtigt ude af døren
- ☐ den, der bevarer overblikket

7 Fortælleren kan ikke lade være med at spise, fordi

- ☐ hun altid er meget sulten
- ☐ hun tror, at det vil gøre hende rolig
- ☐ hun trænger til sukker
- ☐ hun snart skal gå og vil spise kagen inden

8 Da Emil ser fortælleren sidde og spise,

- ☐ bliver han selv sulten
- ☐ køber han en kage mere til hende
- ☐ stryger han hende over håret
- ☐ bliver han meget forarget

9 Historien slutter med,

- ☐ at Emil går efter at have aftalt at mødes med fortælleren igen
- ☐ at damen dør, og ambulancefolkene kører hende væk på en bære
- ☐ at Emil og fortælleren bliver kærester igen
- ☐ at Emil hovedrystende forlader fortælleren

10 Hvilket ord passer bedst i en beskrivelse af fortælleren?

- ☐ Hjælpsom
- ☐ Selvsikker
- ☐ Forstående
- ☐ Usikker